

„Tahle válka nezačala v roce 1939. Je součástí tisícileté války mezi lichváři a kýmkoli, kdo dělá poctivou každodenní práci rukama či intelektem.“ (**Ezra Pound: Přítomen!**, *Délský potápěč 2024, str. 40*)

Každopádně – zcela obecně vzato, samozřejmě – když vás chutě poníží, vyhladoví, rozeberou, okradou, a nádavkem zesměšní, poplivou a s gustem zakomplexovaného primitiva kopou do žeber a do rozkroku, když už ležíte na zemi, pak vám rupnou nervy a řeknete si dost. A je tu Blitzkrieg, puštěný ze řetězu a posléze obrácený proti vám všemi těmi Spojenci, co se semkli, aby bylo jasno, že nad ně se už nikdá nikdo vyvyšovat nebude. Bolševici i kapitalisti, černí i bílí, Východ i Západ, čapkovský malý český člověk i mezinárodní oligokracie, Indiáni i Švédi, Řekové i Rusové, a mezi všemi těmi pak ti odnikud a všude, a vždycky nejpostiženější.

Mimochodem, jaké je to roztomilé, když dnes nechceme a dost dobře nemůžeme (zatím) úplně vymazat Nietzscheho a spol. z dějin evropského myšlení, prostě si je *přivlastníme*. Čili víme, že *on* nebyl antisemita ani nic podobně děsivého. Dokládá se to výroky typu „Nietzsche řekl všechno, a také opak všeho“ (Giorgio Colli). A je to! Jistě, z každého se dá zpětně vytlouci, co se žádá, a ještě to šikovně uvést do příslušných souvislostí a vynést kýžený osvobozující rozsudek. To jenom ti druzí kdysi některé myslitele *zneužívali a dezinterpretovali* pro ty jejich *zvrácené ideologie*. Falešníci, kteří bohorovně trousí věty typu „Nietzsche (dosad si požadované jméno) byl zneužíván nacisty a byl v tom naprosto nevinně“, by ho dnes za jeho první příspěvek na sociální síti jistojistě nahlásili za porušování pravidel komunity a asi taky na nejbližší Polizeistation.

Kéž bychom i dnes mohli říkat všechno, a také opak všeho!

Ale hlavně klid, milí antifašisté. Hitlerismus nemohl a nemůže uspět. Vychází z Nietzscheho, z Georga, z Wagnera, a obsahuje všechno pohrdání masovým člověkem, jeho slabostí, přízemností a materialismem. Donutit lidi, aby se vzdali toho všeho, byl i pro Vůdce nadpozemský úkol. Jen chvíli mu připadlo, že snad je možné z davu udělat *nezlomný Volk*. Postavil slavobránu na cestě proti času do dimenze, kde prý může objevit a vypěstovat v sobě nadčlověka každý soukmenovec, který v sobě nese jeho potenciál. Už, už – právě tak blízko této transformaci snad byly miliony věřících, k procitnutí do nové reality, kde slovo je čin a má tudíž božský význam. Tak jako se někdy ve vzácných chvílích cítíme na dotek, na myšlenku, na jeden dovnímáný záchvěv z neznáma přiblížení k nirváně, k zásadnímu vnitřnímu prožitku, k vysvobození od zneužívaného podvědomí k jen tušenému nadvědomí, k *nadexistenci*. A náhle je ten záchvěv pryč... nevratně. Snad ho odnesl vítr, snad tma, snad ten prchavý okamžik přerušil náhodný zvuk či zlý úmysl. Byl to *jedinečný, výjimečný, a neopakovatelný* moment. Tak jako měl být jedinečný jeho Zločin. Jakmile zmizel a vyprchal, muž proklel heroismus a vysmál se vznešenosti, aby nemusel vysmát a proklít Sebe sama.

Psáno pro Délský potápěč